

KÉT RÉSZLET RUBIN MÁRTA¹ SZIKRATÁNC C. KÖNYVÉBŐL

(Gramofon Könyvek, 2026 május)

Zongorista vagyok, nem regényíró, de az életemben volt annyi szín és fordulat, hogy érdemes elmesélnem. A történeteknek, gondolatoknak és érzéseknek ez a szeszélyes füzére nem önéletrajz, az került bele, ami írásra ösztökélt – és csak remélhetem, hogy olvasóimat megérinti majd az én világom, ahogy korábban a zeném.

(2021–2025)

1.

Előhang

Hétfő reggel az új cipőmben mentem óvodába. Magasszárú fűzős cipő volt, a melegbarna bőr ragyogott, ahogy a frissen fényezett parkettán lépkedtem benne. Az a tükörsima parketta úgy csábított, hogy kipróbáljam, mennyire csúszik vajon az új cipő bőrtalpa ... Még kevesen voltak bent, a csillogó felület hosszan nyúlt el előttem ... nem is bírtam ellenállni a kísértésnek, nekilendültem.

A cipő jobban csúszott, mint reméltem, röpültem széleseben.

Apukám váratlan telefonhívást kapott az óvodából a délelőtt közepén. Az óvónő igen nagy zavarban mentegetőzött, amiért alkalmatlankodni kénytelen, dehát a kislánya reggel megcsúszott, elesett, és azóta bármennyire csitítják, csak sír. Érte kellene jönni.

¹ **Rubin Márta** zongoraművész-tanár a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában Tusa Erzsébet, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán pedig Kadosa Pál és Rados Ferenc tanítványa volt. Tanított a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Zeneiskolai Tanárképző Intézet Debreceni Tagozatán, az ankarai Állami Konzervatóriumban, a Liszt Ferenc Zeneakadémián mestertanárként és a Szt. István Kir. konzervatóriumban. Számtalan kamarazenei koncert mellett a Magyar Rádióban is dolgozott zenei munkatársként.

Amikor apu meglátott, alig bírta megállni, hogy rá ne förmedjen az óvónőre: miért nem hívták azonnal? A bal karom a csukló fölött fura szögben állt.

Rohanás taxival a Balesetibe. A röntgenezés már csak azért kellett, hogy lássák, odabent mekkora a baj. Elaltattak, úgy rakták vissza az eltört csontot a helyére.

Amikor hetekkel később visszamentünk, a gipsz levétele után ellenőrző röntgent csináltak. Amíg az eredményre vártunk, a doktor bácsi átvitt minket a saját kis szolgálati lakásába, ahol még állt a karácsonyfa. Összeismertetett a fiával, aki zongorázni tanult.

Csodáltam a szép karácsonyi díszeket (mások voltak, mint a mieink, de ugyanannyira elbűvölőek), és máris jött a doktor bácsi a röntgenlappal. Apu is megnézte, és elégedetten bólintottak. A doktor bácsi rám mosolygott, és azt mondta:

– Na, ezzel még zongorázhatsz is.

13 évvel később a konzis zárókoncertemre készülve kinyomoztam Dr. Sükösd Barna címét, és neki is küldtem meghívót. Ráírtam, hogy amikor óvodás koromban az eltört karomat helyretette, azt mondta, ezzel még zongorázhatok is. Később valóban elkezdtem zongorázni, és most szeretettel várom a konzervatóriumi záróhangversenyemre.

A koncert utáni gratulálók tömegéből kiragyogott egy magas, igen jóképű férfi büszke mosolya. Míg a kezemet rázta, sugárzott az örömtől – nélküle bizony nem lehettem volna zongorista.

2.

Megélni a pillanatot

(„Hol van a boldogság mostanában...”)

Felébredek. Reggel van. Csukott szemmel befülelek a testem nyugalmaiba, a kipihenttség jó érzése elárasztja sejtjeimet, ahogy ereimben elégedetten zsibong a vér. Kinyitom a szemem, és látom, hogy besüt a nap az ablakon. Boldog vagyok.

Úszom a napsütötte Balaton selymes hullámaiban befelé, a mélység már könnyedén megtart, alig kell mozdulnom, hogy haladjak. Az ég kékjét tükröző, halkan csobbanó víz körülölel, hunyorgó szemembe játékosan villannak a fodrozódó felszínen tobzódó fényszikrák. Csend van, béke, és én boldog vagyok.

A partra visszaérve leheveredem törülközőmre, a hátamon fekve lecsukom a szemem, és amint tagjaim jóleső fáradtsága lassan elcsitul, átadom magam a

napsugarak becézésének, melegségük végigsimogatja minden porcikámat és felissza bőrömről a nedvességet. Hunyt szemem mögött árad a fény, és elönt a hála, hogy élek.

(Évekkel később hasonlóan csodálatos nyári napon a Balaton vizén lebegve hirtelen bevillan egy kép Colleen McCullough *Tövismadarak*-jából, ahogy a szép, fiatal papnövendék, anyja és apja szeme fénye, a ragyogó mediterrán tengeren a hátára fordulva, két karját kitérve magát Istennek ajánlja... és megáll a szíve. Elhessentem a boldogságomat beárnyékoló jelenetet, de megfordulok, és sietősen úszom ki a part biztonságába. Ha egyedül úszom, már mindig bejön ez az emlék, az olvasás öröme mintha visszaütne... kiűzettem a paradicsomból...)

A férjem nagyon szeret. Boldoggá akar tenni engem. Szerelmünk felszárnyal, testünk ujjongása és lelkünk egekbe robbanása varázslatos új életet hív le a legvédettebb, rá váró zugba. Megfoghatatlan, honnan tudom, hogy ott van. Felfoghatatlan a csoda. Nagyobb mágia, mint addig bármi. Észrevétlenül átszövi napjaim menetét, átrendezi az erővonalakat. Reggel van. Felébredek, befülelek testem zsibongásába, és alig hiszem, hogy már nem csak az én elégedettségem áraszt nyugalmat sejtjeimbe. Kinyitom a szemem, és látom, hogy kint süt a nap. Boldog vagyok... És ekkor mellettem megmozdul a férjem, és ránézve látom, hogy féltékeny erre az én ébredési boldogságomra, amit nem ő adott nekem. És felsejlik bennem a bánat, hogy talán nem együtt fogjuk felnevelni ezt az oly nagy örömmel fogadott kis életajándékot.

Csukott szemmel ülök kis reiki csoportunk körében. Belélegzem a fejem tetején az univerzális energiát, töltekezem. Engedem gondolataimat csapongani, hagyom, hogy ahogy feltűntek, el is illanjanak, és egyre tisztábban lássam, ahogy a szeretet energiája átjárja belsőmet. Derengés van odabent, nyugalom, béke, és ahogy egyre több a fény, színek jönnek és nyílik a végtelenség, növekszik bennem a hála. A hála, hogy élek. És akkor egyszerre a homlokom közepén kisüt a nap, és éppen olyan, mint a Balaton partján, amikor melege átítatta tagjaimat. Titokban felpillantok („You don't get that lucky” nem lehetek ilyen szerencsés, mondta Paul McCartney, amikor a *Yesterday* dallamával ébredt), de az elfüggönyözött szobában semmi sem változott – én pedig újra becsukom a szemem, és végre elhiszem, hogy a fény bennem világít.